N°. 64. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 10den AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

AANBESTEDING.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden, de *onmiddellijke* levering van:

(1887½) *Achttien Honderd Zeven en Tachtig en een half* Ellen WIT LINNEN 6/4 breed; — en

(400) *Vier Honderd* paren SCHOENEN, voor Militairen,

op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten lokale der Financieële Administratie ter lezing liggen; en alwaar de verzegelde intchrijvings-billetten vergezeld van monsters zullen worden aangenomen, tot aanstaande Vrijdag den 11den dezer, des morgens ten negen uren.

Paramaribo, den 7 Augustus 1837.

De Administrateur voornoemd,

CH. LEERS.

AANBESTEDING.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden, het aanmaken van diverse *DEUREN*, *SCHUIFRAMEN* en *JALOUSIEN*, voor het Gebouw naast het Geregtshof, volgens de teekeningen en op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten lokale der Financieële Administratie ter *visie* en lezing liggen; zullende aldaar de verzegelde inschrijvings-billetten worden aangenomen, tot Zaturdag den *negentienden* dezer, des morgens ten *negen* uren.

Paramaribo, den 8 Augustus 1837.

De Administrateur voornoemd,

CH. LEERS.

(28047) Op eene Koffij-Plantaadje wordt een *BLANK-OFFICIER* verlangd.— Adres ter dezer DRUKKERIJ.

(28070) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE PLANKEN, van den Houtgrond *Osembo*, Nieuwe GORT en Hollandsche BLOM, eenige heele- en halve oxhoofden extra ROODE WIJN, voor rekening die het mogte aangaan, en Heden ter proeving ten zijnen Huize.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, de Engelsche Sloep *Mary*, Kapt. N. CHAMPION, van Demerary en Berbice, hebbende 7 dagen reis; Passagiers: de Heeren J. CAMERON en H. D. DE GENESTE.

Den 8sten dezer, de Nederlandsche Sloep *Ludolph en Constant*, Kapt. F. G. STRONG, van Coronie, hebbende 5 dagen reis; Passagiers: den Heer S. VAN-THOL.

UITGEKLAARD

In het Neder-district *Nickerie:*

Den 19den Mei, de Noord-Amerik. Brik *Ganges*, Kapt. L. CENTER, naar Glouchester; lading: 150 vaten Malassie.

Den 9den Junij, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. WILLEMS, naar Rotterdam; lading: 219 vaten Suiker, 127 balen schoone- en 1 dito vuile Katoen.

Den 4den Junij is uit TEXEL naar Herwaarts gezeild: het Schip *de Gebroeders*, Kapt. P. C. SORGDRAGER.

NIEUWSTIJDINGEN.

(*Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 8 Junij 1837.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 30 Mei.

Dezer dagen hebben wij uit een onzer binnenlandsche bladen een berigt overgenomen, nopens den staat der kolonie aan de Kaap de Goede Hoop. Wij hebben thans de dagbladen van daar ontvangen, en meenen onzen lezeren geene ondienst te bewijzen, met hun nog de volgende uittreksels mede te deelen, welke een nieuw licht over den toestand en de eischen der volkplanters verspreiden.

Het blijkt dat deze zich vooral bezwaard gevoelen over Lord *Glenelg's* besluit, om eene op de Kaffers veroverde landstreek, honderd duizend zielen tellende, weder aan deze wilde horden af te staan. Van daar dat men, in den *Zuid-Afrikaan* het volgende, onder dagteekening van den 20sten Januarij j. l., leest:

» Wij beschouwen het een onuitwischbare vlek op het karakter van dien minister van Engeland, die doof voor de stem van menschlievendheid en waarheid, te dezer dage, *honderd duizend* der inlanders van Zuid-Afrika, uit eenen belovenden staat van goede regering en aanvankelijk Christendom, weder in dien van wanbestuur en heidendom, gedompeld heeft: zelfs nu, dat het verschrikkelijk bevel ten uitvoer is gebragt geworden, zijn wij ongeneigd te gelooven, dat deze woeste staatkunde de goedkeuring ontvangen heeft van den Britschen Koning, het Parlement en het volk.

» Wij verlangen vurigljk te weten, welk antwoord de Gouverneur gezonden heeft op Lord *Glenelg's* beleedigende en beschuldigende depêche van den 26sten December 1835, en men zegt, dat Zijner Excellenties vrienden naar hetzelve vragen zullen in de eerstvolgende zitting des parlements, ten einde zijner Lordschaps *onderhandsche* getuigenis te laten onderzoeken en vergelijken met officiele documenten; in welk geval wij er niet aan twijfelen, dat, wanneer de ware geest van menschlievendheid, regtvaardigheid en godsdienst, in Engeland nog den schepter zwaait, zijn lordschap en zijne bondgenooten met schande en oneer overladen zullen worden.

En onder dagteekening van 27 Januarij jl.:

» Volgens berigten, in de verledene week van de grenzen ontvangen, schijnt het, dat de onvoorzigtige maatregel van den Luitenant-Gouverneur, door de provincie van Koningin *Adelaide* zoo onbezonnelijk te hebben opgegeven, hoofdzakelijk wordt toegeschreven aan eene begeerte van zijnen kant, om zich in de gunst der militairen te wikkelen. Hij bevond dat de troepen, zoo wel officieren als soldaten, den staat van oponthoud en ontbering, waaraan zij zoo lang in het overwonnen grondgebied waren blootgesteld geworden, hartelijk moede waren: zij hadden geene zamenleving, of middel om den geest te voeden, zij waren gedurende vele maanden in temporaire hutten gehouden, ontbloot van het gerijf in kazernen te vinden; zij hadden geene groenten, uithoofde van de droogte des saizoens; hunne levenswijs was eentoonig en onbelangrijk; de manschappen gevoelden eene teleurstelling over het verlies van hunnen beminden wakkeren bevelhebber, Kolonel *Smith:* mismoedigheid en ongenoegen waren de gevolgen en de scheurbuik heerschte in een der regementen.

» Onder deze omstandigheid heeft Zijn Edele het maken van toebereidselen, tot het onverwijld ontruimen der nieuwe provincie, als eene goede gelegenheid beschouwd, om zich weder in de gunst van die klasse der zamenleving te herstellen, en daar deze maatregel strookte met de lessen, welke hij klaarblijkelijk moet hebben ontvangen van de leden van de *fijnelende Club over de Inlanders*, in het koloniaal bureau, om Lord *Glenel'gs* orders ten uitvoer te brengen, in weerwil van alle reden en daartegen gemaakte vertoogen, en gevolgelijk zonder in het oog houding der regtvaardigheid van de koloniale zaak, de ware belangen des lands en het vaste besluit der grensboeren, begon hij onmiddellijk na het vertrek van Kolonel *Smith* van de grenzen, het algemeen erkende welwerkende stelsel Zijner Excellentie den bodem in te slaan, hetwelk het teeken was ter terugtrekking der Kaapsche en mede vele der *Engelsche* boeren op de oostelijke grenzen der kolonie, om die veiligheid en rust te vinden, welke zij wisten niet te kunnen worden genoten, wanneer de verkeerd-menschlievende pogingen van den minister werden opgevolgd.

» Het blijkt, dat zonder eenige referte naar den Gouverneur en geheel strijdig met den raad van Kolonel *Smith*, Zijn Edelh. de vier voor- en flankposten van het leger van occupatie heeft verminderd tot op de helft, aldus stelliglijk zijn voornemen aanduidende, om Lord *Glenelg's* voorgestelde grensschikkingen ten uitvoer te brengen; te gelijker tijd, openbaar, als reden daartoe opgevende, dat hij in de publieke opinie een overwigt bespeurde tegen het houden der nieuwe provincie, wanneer hij diegenen raadpleegde, die eene schrede gingen buiten belangelooze menschlievende theorie, en de practicale finantiele quaestie in overweging namen, of Groot-Brittannie de kosten betalen zou, dan of de kolonie tot dat einde meer belasting konde dragen. *Helaas! welke kortzigtige financiers moet hij geraadpleegd hebben!*

» Door de daad alleen, om de posten op de helft te verminderen is de provincie in der daad aan de kaffers opgegeven geworden, daar de opperhoofden onmiddelijk daarna, zich ongeduldig betoonden over de verdere tegenwoordigheid, en het bedwang der Britsche troepen, en het werd noodzakelijk, om, ter *instandhouding des vredes*, het land met allen mogelijken spoed geheel en al te ontruimen.

» Het is kwaadaardiglijk en ten onregte beweerd geworden, dat de grensboeren tot die verhuizing zijn opgeruid geworden, door listige personen en de kolonie, die hen als speelpoppen tot hun eigen belang gebruikt hebben, en gedeeltelijk uit hoofde hunner ontevredenheid, doch geen hunner heeft de kolonie om een dier redenen verlaten, en het is niet minder onwaar en lasterlijk, dat zij aangemoedigd zijn geworden om weg te trekken, door personen van *laag gezag*, of dat eene begeerte naar meer land en te leur stelling wegens het niet bekomen van plaatsen in het overwonnen grondgebied, de oorzaken van het verlaten der kolonie zijn." enz.

Mengelingen.

DE HERBERG DER HUUR-KOETSIERS TE PARIJS.

Ik treed in een vochtig, donker gewelf, hetwelk door een naauw venster in de zoldering licht ontvangt, stout als een Pagie, dring ik mij trotsch door de edele verzameling, steek mijne pijp aan de zwarte lamp aan, vraag van het meisje fricot voor vijf sous en een pint wijn, haal mijn brood uit den zak en bevlijtig mij mijne rol natuurlijk te spelen. Zeer uitnoodigend is het, dat in deze elegante Fiakerrestauratie de ijzeren messen, vorken en lepels aan koperen ketens zijn vastgemaakt, op dat dit kostbare zilvergoed niet den weg van allen vleesch zou gaan, de meid wascht het dadelijk af, en dit is nu buitengemeen smakelijk.

Het was etenstijd en eene menigte koetsiers kwam beneden in de vochtige herberg. Een, die mij eenigzins geschikter voorkwam, dan de overige legde zijne zweep op mijne tafel, eischte wijn en haalde een papier uit zijn' zak met zwoord van spek, waarbij hij steeds bij zich zelven lachte, en zeer vergenoegd scheen te zijn. „Gij zijt tevreden, zoo het schijnt," zeide ik. — „Ja," antwoordde hij, zich de handen wrijvend, „het kon slechter gaan." — „Maar," zeide ik, „het is naauwelijks middag en....." — „O! wegens heden lach ik nog niet. Dezen morgen is er niet veel gewcest, maar gisteren, dat was eerst een dag. Wat duivel, was het gansche jaar zoo, dan had ik spoedig een klein landgoed in Normandije gekocht." — „Dat is verbazend, maar wanneer men u zoo ziet staan, geheele uren verloopen er, eer gij iets te rijden hebt." „Dat is waar, vriend! (in de Huurkoetsiersherberg wordt men spoedig vertrouwd) maar een goede dag geldt voor de gansche week; die van gisteren, bij voorbeeld, is eene geheele maand waardig. — Pah, zeer zeker!" — „Verhaal mij dit eens," zeide ik, en riep: „eene flesch van 15 sous...... Gij schijnt een goede jongen te zijn, dat schijnt gij." — „Waarom niet! o het leven in deze wereld is toch slechts ijdelheid en wij koetsiers zien dingen.... Kortom, gisteren morgen om 7 uren, bij mooi weer...." „Uwe gezondheid." — „De uwe— wilt gij een weinig van mijn zwoord?" — „Neen, ik bedank u." — „Gisteren morgen kom ik uit den stal in den Fauxbourg du Temple, en begeef mij dadelijk in de rij in de straat Montmartre, ik geef mijn' schimmel een' slag, daar slaat hij zijwaarts en ligt den staart op, het zal een' goeden dag geven, denk ik, de haver werkt; want het is altoos voor mij een goed teeken, wanneer mijn schimmel ter zijde slaat. Waarlijk, naauwelijks ben ik op de plaats, of er komt een groote slungel, met linten en een' bloemruiker op de borst, en huurt mij tot eene bruiloft, men geeft mij bloemen, witte handschoenen en aanstonds naar het stadhuis, naar de kerk, naar den beroemden CADRANBLEU, op de Boulevard du Temple, alwaar gegeten zal worden. Kortom, ik krijg achttien franken en de bruid-geleider geeft mij een degelijk stuk van een kapoen in een papier en een goed stuk brood. Goed dacht ik, dat is geen slecht begin, ik steek mijne achterwielen (zoo noemen de koetsiers de stukken van 5 franks) in mijnen kleinen lederen zak, en rijd voort naar den Boulevard Poissonnière; een jong mensch, bleek, verward, in zijnen garriek gewikkeld, vraagt mij: „Zijt gij gehuurd, koetsier?" „Neen mijnheer!" „Goed, naar het Bologner bosch, en schielijk, daar zijn tien franks." Mijne paarden hadden eene goede portie haver gehad, dus waren wij schielijk aan het hek van het Bologner bosch. Mijn jonge heer klimt uit het rijtuig, en zegt niets dan, „Goed, gij zijt vrij." Daarop snelt hij in het bosch en ik verlies hem spoedig uit het gezigt. O! dacht ik, eene liefdegeschiedenis, doch wat gaat dat mij aan, 18 en 10 maakt 28, dat is niet van stroo tot een begin. Maar naauwelijks had ik mijnen zak onder mijne drie vesten geborgen, toen hoorde ik eene pistoolschoot, welke in het bosch weergalmde. Mijn God! riep ik, ik wed dat mijn arme jongman zich voor den kop geschoten heeft; ik had het niet mis, want eene dame steeg uit eene kabriolet en riep mij toe: „Koetsier, koetsier! hebt gij een jong mensch zoo en zoo en zoo en zoo herwaarts gevoerd?"— „Ja, Mevrouw! en ik vrees, dat het de jonge mensch zoo en zoo en zoo en zoo is die, die......" — „Die, wat? spreek!" — „Nu, ja, die zoo aanstonds in het bosch geschoten heeft. Ik kan echter niet zeggen of hij op zich...." — „Ach mijn zoon! ach, mijn zoon! alles kon nog goed worden...." Hierop liep de arme vrouw in het bosch; „het was maar al te waar, mijn zoon! (ik was haar zoon geworden). De jonge heer had het niet gemist men bragt hem en legde hem gansch bebloed in mijne koets; de dame steeg geheel in tranen weder in hare kabriolet, en ik als eene lijkstaatsie op eenen korten draf naar de straat Menard en hier werd de doode afgeladen. De arme jongman had mij tien franken gegeven, zijne moeder gaf er mij nog tien; waarlijk het was, alsof de brave jongen mij dit legaat gemaakt had — 28 en 10 is 38. Waarlijk, schimmeltjes, zeide ik, sta stil, en ik gaf hun een paar duchtige slagen over kruis; daar komt eene jonge elegante Dame, haar geld in den zakdoek geknoopt, maakt veel haast, gebiedt mij de deur open te maken, „naar de baden van Tivoli, en schielijk." Wij komen aan, een aardig heertje ontvangt haar, kust haar de hand, goed dacht ik.— „Hebt gij klein geld, koetsier! hier is 5 francs".— Ik, zoo als het bij ons gebruikelijk is, tel langzaam een paar douzijn sous om tijd te winnen, want verliefden hebben niet veel geduld. — „Pah, hoe talmt gij zoo met uwe sous;" nu neemt zij den jongen heer onder den arm en weg is zij. Ha! voortreffelijk dacht ik, 38 en 5 maakt 43, nu is het misschien gedaan denkt gij? Niets minder, er is nog geen einde aan. Vier heeren, zeer verhit, schimpend en dreigend, stijgen in mijne koets; de eene had een kistje onder den arm, houd uw' mond," zeide de laatste tot mij, en stak mij twee achterraderen in de hand, „naar de steenen brug van Montmartre." Wij komen aldaar aan; mijne lieden begeven zich in eene donkere laan, ik hoor twee pistoolschoten; zij komen weder, de eene draagt den arm in een' sluijer, ik breng hen terug naar den Restaurateur RICHE op de boulevard Italiën, ik krijg nog een vijffranken stuk, en daar de wonde van den jongen heer van geene beteekenis was, hoor ik hen een verzoeningsmaal bestellen." — „Wat drommel, daarmede kon' uw dag wel eindigen." „Lieve vriend!" hernam hij, „dat meende ik ook, maar nu kwam er een gansch in het zwart gekleed heer en haalde mij bij een lijk. — Mijne koets moest heden toch alles bijwonen, voort met het lijk naar Père Lachaise. Dewijl hij, die mij medegenomen had, erfde, betaalde hij mij goed, en twee stukken van honderd sous gingen hunne broeders gezelschap houden. Terwijl men den dooden begroef, vraten de paarden hunne haver; ik had een barbaar moeten wezen, indien ik ze heden had willen sparen. Wij keeren naar Parijs terug; de erfgenamen springen vrolijk uit het rijtuig en praten over het testament. Dit ging mij niet aan, maar nu willen mij schoone vrouwen in balkleederen hebben, want het was reeds nacht. Goed, dacht ik, daar komt nog iets, eenen kavalier hebben zij niet, die moeten aanbitten. — Ik rijd niet, zeide ik, mijne paarden zijn moede, en daar ik niet op de plaats ben, zoo ben ik niet verpligt te rijden, tot mijn allergrootste geluk vielen er eenige regendroppels en de sierlijke opschik werd van eenen stortregen bedreigd. „Kom lieve vriend!" zeiden allen te zamen, „wees zoo goed, gij zult met ons tevreden zijn, hier is een stuk van zes franken (vier sous minder, dit verstaat zich) en rijd goed." — „Nu, dat is een woord, dus op den bok" „in de straat Michaudieu op eenen harden draf." Kunt gij gelooven, mijn vriend! dat het tot heden ontvangene slechts kleinigheden waren? Er komt een Bankier met verscheiden geldzakken; ik rijd hem naar zijne plaats, het was middernacht en later, het stuk van honderd sous valt als een rijpe appel en nu komt het beste, hij vergeet een' zak met 1200 franks. Als een eerlijk man had ik dezen morgen niets anders te doen dan den zak ten spoedigste naar de prefectuur te dragen en mijne eerlijkheid bragt mij vijftig kroonen op." — „Nu is toch de merkwaardige dag ten einde?" — „Ja, waarachtig is was het moede, zoo veel achterwielen te bergen, men wordt alles moede, laat mij eens oprekenen:

De Bruiloft heeft opgebragt......	18 Fr.
De Zelfmoord van den jongen Heer...	10 —
Zijne arme Moeder........	10 —
Het Bad der schoonen Vrouwen......	5 —
Het Lijk...........	10 —
Bal..........	6 —
Belooning voor het gevonden Geld......	150 —
	209 Fr.

Twee honderd negen francs daarmede kon men naar bed, zeide ik. — „Te drommel, dat geloof ik. — Helaas! ik ben niet altijd Huur-koetsier geweest. Zoo als gij mij hier ziet, was ik koetsier bij eenen Minister, ik ging mooi gekapt en met een gegalonneerd kleed. Maar op zekeren dag had ik het ongeluk; den genadigen heer in de Tuilerien om te werpen, en men jaagde mij weg. Ik kwam van daar bij eenen Petit-Maitre, die zijne Crediteuren met zweepslagen betaalde; wij zaten volkomen op droog en alleen de pasteibakker wilde ons nog borgen. Ik zeide dit op zekeren morgen tegen mijnen heer. „JACOB," zeide hij, „dewijl alleen deze goede, deze grootmoedige pasteibakker vertrouwen in ons stelt, zoo geef mijne paarden gebak! ik voerde ze waarachtig geen paar dagen gebak, tot het ook de gevoelvolle pasteibakker moede werd. De paarden gingen naar de markt, mijnheer naar St. Pelagie en ik op straat. Ik trad in dienst bij eenen speler; vervloekt handwerk! ik bivouacqueerde alle nachten, nu kwam eene Dame à la mode, gansche avonden voor de deuren bij schouwburgen en bals; kortom, ik werd de gedurige afwisseling moede, en hing den mantel van eenen huur-koetsier om. Ik beken het, de eerste dagen vielen mij zuur: regen, sneeuw, ijs, hitte en koude; maar weldra gewende ik mij aan alles. Ik gevoelde spoedig, dat vrijheid met eene ledige maag beter is dan slavernij, die zich overladen kan. Ik beschouw alles wijsgeerig."

Ik dankte den geestigen Huur-koetsier voor zijne vriendelijkheid en liet tot afscheid eene flesch Riquigni met twee glazen komen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.